

ת"פ 5942/03/10 - רשות המיסים ירושלים-מחלקה פלילית נגד צעד וחצי בע"מ, פרסום נ.י.ר בע"מ, יניב טכנולוגיות מדיה בע"מ, פעלים בע"מ, מידד יניב

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 5942-03-10 רשות המיסים ירושלים-מחלקה פלילית נ' צעד
וחצי בע"מ ואח'

16 יולי 2015

לפני כבוד השופטת שירלי דקל נה
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. צעד וחצי בע"מ
2. פרסום נ.י.ר בע"מ
3. יניב טכנולוגיות מדיה בע"מ
4. פעלים בע"מ
5. מידד יניב

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שלי בנימין בטאט

ב"כ הנאשם 5 עו"ד זרקו - זמיר

הנאשם 5 בשמו ובשם הנאשמות 1-4

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

כתב האישום

1. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן, הנאשמות 1-4 הינן חברות פרטיות, שעסקו בתקופות הרלוונטיות לכתב האישום בתחומים הבאים: נאשמת 1 - מסחר, תיווך, מכירה, השכרה, ייבוא וייצוא, נאשמת 2 - פרסום, נאשמת 3 - שיווק טיוגרים, נאשמת 4 - לוחות שנה.

נאשם 5 (להלן גם: "הנאשם") שימש כמנהל הפעיל של נאשמות 1-4 בכל תקופות הרלוונטיות לכתב האישום

עמוד 1

המתוקן.

הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם, באישומים המיוחסים להם בכתב האישום המתוקן, כמפורט להלן:

נאשמת 1 - שתי עבירות של אי הגשת דו"ח במועד על הכנסותיה בשנות המס 2006 - 2007, לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**").

נאשמת 2 - ארבע עבירות של אי הגשת דו"ח במועד על הכנסותיה בשנות המס 2006 - 2009, לפי סעיף 216 (4) לפקודה.

נאשמת 3 - שתי עבירות של אי הגשת דו"ח במועד על הכנסותיה בשנות המס 2006 - 2007, לפי סעיף 216 (4) לפקודה.

נאשמת 4 - שתי עבירות של אי הגשת דו"ח במועד על הכנסותיה בשנות המס 2006 - 2007, לפי סעיף 216 (4) לפקודה.

נאשם 5 - עשר עבירות של אי הגשת דו"חות במועד על הכנסותיהן של הנאשמות 1 - 4 בשנות המס כמפורט לעיל, לפי סעיף 216 (4) בקשר עם סעיף 224א לפקודה. כמו כן, ארבע עבירות של אי הגשת דו"חות אישיים על הכנסותיו בשנות המס 2006-2009, לפי סעיף 216 (4) בקשר עם סעיף 222 (א) לפקודה.

טיעוני הצדדים לעונש

2. אפרט להלן את תמצית טיעוני הצדדים לעונש ואת המסמכים שהוגשו על ידם -

ב"כ המאשימה טענה כי אין לקבל את עתירת הנאשם לביטול הרשעתו בדין, מאחר שלא התקיימו בעניינו הקריטריונים שנקבעו בפסיקה לשם הימנעות מהרשעה.

ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בעבירות חמורות, הפוגעות פגיעה קשה בקופה הציבורית ובשיוויון בין הנישומים השונים, והאינטרס הציבורי בהרשעה הינו משמעותי. עוד הוסיפה כי יש לתת עדיפות לשיקולי ההרתעה והגמול על פני הנסיבות האישיות של הנאשם, בשל הפגיעה שנגרמת לכלל ציבור משלמי המיסים נוכח ביצוע העבירות נשוא כתב האישום המתוקן, והפנתה לפסיקה.

ב"כ המאשימה טענה כי לא הוכחה פגיעה בשיקומו של הנאשם, ואמירה כללית לפיה הרשעה יכול שתפגע בסיכויו למציאת מקום התמחות בעריכת דין, אינה מקיימת את התנאים שנקבעו בפסיקה, במיוחד נוכח העובדה כי אין זו הרשעתו הראשונה של הנאשם בדין, והפנתה לשורת פסקי דין שעסקו בנושא ביטול הרשעה.

אשר לנסיבות ביצוע העבירות, ב"כ המאשימה טענה כי עסקינן בכתב אישום חמור, שעה שמדובר בעבירות שנעברו ברצף, לאורך שנים, ובמספר חברות במקביל. עוד הוסיפה וטענה, כי אף שהמחדלים נשוא כתב האישום הוסרו בסופו

של יום, הם הוסרו באיחור ניכר, שנים רבות לאחר המועד המקורי, ורק לאחר לחצים רבים ודחיות חוזרות ונשנות, דבר אשר הקשה על בדיקת נכונות הנתונים על ידי פקיד השומה.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, הפנתה ב"כ המאשימה להרשעתו של הנאשם בעבירות על חוק מס ערך מוסף, דבר המלמד, לשיטתה, על כך שהנאשם בחר במודע לנהל את עסקיו תוך התעלמות מחובותיו לרשויות המס. עוד טענה ב"כ המאשימה כי מצב כלכלי קשה, הסתבכות בעסקים, וכן בעיות רפואיות ומשפחתיות, אינם משמשים כמגן מפני ענישה ראויה.

ב"כ המאשימה עתרה להשית על נאשמות 1-4 קנס סמלי, שכן הן אינן פעילות עוד; וכן להשית על נאשם 5 מאסר על תנאי שינוע בין 8 ל-12 חודשים, קנס שינוע בין 28,000 ₪ ל-42,000 ₪, והתחייבות שלא לעבור עבירה דומה.

ב"כ הנאשם ציינה כי אינה חולקת על מתחם הענישה אותו הציגה המאשימה, הכולל עונש של מאסר על תנאי, והפנתה לטבלת פסיקה. לדבריה, בעת גזירת הדין יש להתחשב בעובדה כי כל המחדלים הוסרו, וכי כל החברות אינן פעילות כיום. ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם עשה כל שביכולתו על מנת להסיר את המחדלים ולא פעל בעצלתיים.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם נקלע לתסבוכת כלכלית, בגינה לא עלה בידו לשלם לרואה חשבון בזמן אמת ולהגיש את הדו"חות לרשויות המס. אך לאחר שהוגשו הדו"חות, התברר כי לא נגרם נזק של ממש לקופת המדינה כתוצאה מביצוע העבירות, אלא הנאשם אף ויתר על זכאות להכרה בהפסדי מס שהיו מגיעים לו, במסגרת ההסדר עם פקיד השומה, לצורך הסרת המחדלים.

טענתה המרכזית של ב"כ הנאשם הייתה כי יש להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, לאור שיקולי השיקום בעניינו. ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי, שלמד מטעויות העבר, ויש להתחשב בדרך השיקומית החדשה בה הוא פוסע כיום, דרך אשר תאפשר לו לשוב למסלול חיים מכובד ואנושי.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם בן 56, אב לשלושה ילדים, פרוד מאשתו זה 4 שנים, ומתגורר בבית אמו הקשישה. לטענתה, מצבו הכלכלי של הנאשם קשה ביותר, הוא הוכרז כפושט רגל בשל חובות כבדים, ומשלם מידי חודש סכום של כ-500 ₪ לקופת הכינוס (הוצגו החלטת בית המשפט על פשיטת הרגל ותדפיסי חוב של לשכת ההוצאה לפועל). עוד טענה ב"כ הנאשם כי לנאשם חובות נוספים לבנק לאומי למשכנתאות על הדירה בה מתגוררת פרודתו עם ילדיה.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם סטודנט מצטיין בלימודיו לתואר הראשון במשפטים בקריה האקדמית אונו (הוצגו גיליונות ציונים), עומד לסיים את התואר הראשון ונמצא בעיצומם של לימודים לתואר שני במשפטים, לימודים הממומנים, לדבריה, באמצעות מלגות שונות ועזרה כלכלית מאמו (לא הוצגו אישורים).

עוד טענה כי הנאשם עובד כטרומ מתמחה במשרד עורכי-דין, וטרם החל את ההתמחות במשפטים על רקע העמדתו לדין בתיק זה, וכן מאחר שהוא ממתין לחלוף תקופת ההתיישנות של הרשעתו הקודמת בפלילים.

ב"כ הנאשם טענה כי אין מדובר בעבירות חמורות במדרג החומרה של עבירות המס, וכי הרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קשה בסיכויי קבלתו להתמחות בעריכת דין, והפנתה לפסיקה רבה.

לעניין גובה הקנס, ב"כ הנאשם הפנתה לפסק הדין ב-עפ"ג 28376-10-13 (מחוזי-י) **יחזקאל נ' מדינת ישראל**

(18.12.13) (להלן: "פס"ד יחזקאל"), לפיו קנס המוטל על נאשם הנמצא בהליכי פשיטת רגל צריך להיות בסכום נמוך, שכן כלל הכנסותיו של הנאשם מוקדשות לתשלום חובותיו לנושים אחרים.

הנאשם חזר על טענת באת כוחו בדבר ויתורו על ההכרה בהפסדי המס שהיו מגיעים לו, לטענתו, נוכח רצונו להסיר את המחדלים נשוא כתב האישום המתוקן. עוד ביקש כי בית המשפט יתחשב במצבו הכלכלי, טען כי עזב את עולם העסקים, הוא מעוניין לפתוח דף חדש, והרשעתו בדין תפגע בדרכו החדשה.

דין והכרעה

סוגיית ביטול ההרשעה

3. במוקד המחלוקת בין הצדדים ניצבת השאלה האם יש להיעתר לבקשת הנאשם לבטל את הרשעתו בעבירות בהן הורשע בתיק זה.

הכלל הוא כי בית המשפט שקבע כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, ירשיעו בדין (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד 689, 685 (2000); רע"פ 4919/13 **יזרמן נ' מדינת ישראל** (28.7.13)). הימנעות מהרשעה היא **חריג שבחריגים**, במיוחד כאשר עסקין בנאשם שהוא בגיר (ע"פ 9262/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(4) 876, 869 (2004)).

ב-ע"פ 2083/86 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**"), קבע בית המשפט העליון שני תנאים מצטברים, אשר בהתקיימם יכול בית המשפט להימנע מהרשעה - האחד, האם ההרשעה תביא לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם; והשני, האם סוג העבירה בנסיבותיה מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע בשאר שיקולי הענישה (ראו גם - רע"פ 7720/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.11.12)).

בהלכת כתב ובפסקי דין רבים נוספים שניתנו לאחריה, הודגש כי ככלל, האינטרס הציבורי גובר על שיקולי השיקום, וכי רק בנסיבות חריגות ביותר יורה בית המשפט על ביטול הרשעת הנאשם (רע"פ 2405/05 **ג'מיל נ' מדינת ישראל** (29.5.05); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (24.4.14)).

בגדר השיקולים אותם מונחה בית המשפט לשקול יש לתת את הדעת לנסיבות ביצוע העבירה; לשאלה האם לחובתו של הנאשם עבר פלילי וקיים סיכון כי ישוב ויבצע עבירות בעתיד; מידת הפגיעה של העבירה באחרים; יחסו של הנאשם לעבירה ונכונותו להכיר בפסול שבמעשיו, וכן להשפעת ההרשעה על הנאשם (ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (23.7.09)).

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בפסיקה הענפה אליה הפנו, סבורני כי יש לדחות את בקשת הנאשם להורות

על ביטול הרשעתו. אין זה המקרה בו עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חומרתן של העבירות לבין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה, במיוחד נוכח החשיבות לשמור על מדיניות אכיפה ראויה בעבירות אי דיווח.

לעניין הפגיעה באינטרס הציבורי, אציין כי עבירות אי דיווח הן עבירות ברף נמוך במדרג עבירות המס, אולם, ביצוען גורם לפגיעה קשה באינטרס הציבורי-חברתי ובנשיאה השוויונית בנטל המס.

במקרה זה, נראה כי הנאשם, אשר הורשע בעבר בביצוע עבירות מס, לא הפנים את חומרת העבירות ואת משמעות מעשיו, ומשכך, יש מקום לבכר את האינטרס הציבורי ולשמר את ההרתעה העונשית.

במקרה דנן, אין מדובר בעבירה בודדת, אלא ב-14 עבירות, שנעברו לאורך שנים, במספר חברות אותן ניהל הנאשם וכן בדו"חות אישיים של הנאשם, ובמהלך התקופה בה היה תלוי ועומד נגדו כתב אישום בעבירות על חוק המע"מ.

זאת ועוד, פגיעה עתידית תיאורטית ונטולת בסיס עובדתי מוצק, אינה מקיימת את התנאי בדבר הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לפיו על ההרשעה לפגוע פגיעה **חמורה** בשיקומו של הנאשם.

הנאשם הינו סטודנט בפקולטה למשפטים בקריה האקדמית אונו, אולם, הוא בחר להתחיל בלימודיו אלו, רק לאחר מועד ביצוע העבירות נשוא כתב האישום ולאחר שהוגש כתב האישום.

לפי סעיף 27 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961, לשכת עורכי הדין רשאית, לאחר שנתנה למועמד להתמחות הזדמנות לטעון טענותיו לפניה, שלא לרשמו כמתמחה, אם נתגלו עובדות שלאורן סבורה הלשכה שהמועמד אינו ראוי לשמש עורך דין.

סעיף זה מלמדנו כי אף אם יורשע הנאשם בפלילים, ההחלטה אם לקבלו כחבר בלשכת עורכי הדין אם לאו נתונה בידי הלשכה בלבד, אשר תדון בבקשה בבוא העת, ואין בה בהכרח להביא לפסילת מועמדותו. יתרה מכך, אף אם הרשעתו בעניין זה תמנע ממנו בסופו של יום לעסוק במקצוע עריכת הדין, פגיעה זו הינה פועל יוצא של מעשיו, נוכח חובות האמון המוגברות המוטלות על ציבור עורכי הדין, והיה על הנאשם לקחת זאת בחשבון טרם שהחל בלימודי המשפטים, ובמיוחד נוכח הרשעתו הקודמת בדין (ראו והשוו- על"א 1746/98 **מדינת ישראל נ' מזור** (14.12.98); ע"פ (מחוזי-חיפה) 2794/07 **סלים נ' מדינת ישראל** (21.2.08)).

עוד אציין כי אין מקום לביטול הרשעתו של מי שאינו מגיש דו"חות מס במועד, אף אם הדבר נעשה בשל מצב כלכלי קשה של הנישום (ע"פ (מחוזי-ב"ש) 23992-06-13 **מדינת ישראל נ' אבו עמאר** (10.7.13)).

אף טענת ב"כ הנאשם כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי, אינה מייחדת אותו משאר הנאשמים בעבירות מס מעין אלו. יפים לעניינו הם דבריו של בית המשפט העליון ב-רע"פ 737/11 **אביטן נ' מדינת ישראל** (9.5.11). באותו מקרה, הורשע עורך דין בביצוע עבירה של אי הגשת דו"ח במועד ועבירה של אחריות מנהלים. בית משפט השלום החליט לבטל את הרשעתו בדין. ערעורה של המאשימה לבית המשפט המחוזי התקבל, ונקבע כי יש להותיר את ההרשעה על כנה. ברשות הערעור שהוגשה לבית המשפט העליון, ציין כב' השופט ג'ובראן כי הוא מסכים למסקנתו של בית המשפט המחוזי, וקבע כי:

"הסימנים המיוחדים שביקש בית משפט השלום למצוא במבקש כחריג לכלל ההרשעה בדין, אינם מיוחדים כלל ועיקר דווקא למבקש דן אלא כוחם עימם ביחס למרבית הנאשמים בעבירות מסוג זה. על כן אין מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי לאור החשש כי בהימנעות מהרשעה במקרה דנן יהיה כדי לשמוט את הבסיס ממדיניות האכיפה הראויה הנדרשת והמתבקשת של עברייני מס, גם בעבירות של אי הגשת דו"חות".

ראו והשוו גם: רע"פ 6271/13 יהודה בן סנן נ' מדינת ישראל (17.9.13); ע"פ 4017/09 שמולא אור נ' מדינת ישראל (26.4.09).

נוכח החלטתי להותיר את ההרשעה על כנה בשל השיקולים המפורטים לעיל, אעבור לגזירת העונש ההולם בהתאם להוראות הדין.

קביעת העונש ההולם

4. תיקון 113 לחוק העונשין, התשע"ב-2012 (להלן: "תיקון 113") שמטרתו הבניית שיקול דעתו של בית-המשפט במלאכת קביעת העונש, קבע את העקרונות והקריטריונים שעל בית המשפט להתחשב בהם.

השאלה הראשונה הניצבת בפני בית המשפט נוכח תיקון 113, הינה כיצד יש לקבוע את מתחם העונש ההולם שעה שקיימים מספר אישומים - האם יש לראות בהם כ"אירוע אחד" או כ"מספר אירועים נפרדים".

סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), שנחקק במסגרת תיקון 113, דן במצב של ריבוי עבירות, וקובע כי כאשר מדובר במספר עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש אחד לכלל העבירות שבוצעו באירוע, בעוד שאם עסקינן במספר עבירות שניתן לראותן מספר אירועים שונים, אזי יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לכל אירוע ואירוע, ולאחר מכן, יגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים.

מאחר שבענייננו מדובר באי הגשת דו"חות במספר חברות ולגבי מספר שנות מס נפרדות, הרי שמדובר באירועים נפרדים (רע"פ 1688/14 כץ נ' מדינת ישראל (19.3.14)). משכך, מתחם העונש ההולם יקבע בנפרד לגבי כל אירוע. לאחר מכן, ולאור הקשר בין האירועים, מן הראוי לגזור עונש כולל לכלל האירועים.

בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה הקבוע בסעיף 40 לחוק העונשין, שמשמעו אימוץ עקרון הגמול כעקרון מנחה, על בית המשפט בבואו לתת את גזר הדין, להתחשב בערך החברתי הנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת וכן בנסיבות הקשורות לביצוע העבירות.

הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות נשוא כתב האישום המתוקן הינו פגיעה בקיומה של גביית מס תקינה המתקיימת במועדה, והמושגת על דיווח מסודר של הנישומים. הדיווח הוא אמצעי חשוב לשם יעול מערכת הגבייה הממשלתית ומניעת הפסדים לאוצר המדינה, תוך שמירה על עקרון השוויון בין הנישומים (עמ"ה (מחוזי-חי') 501/04 **מפעלי מתכת קדמאני בע"מ נ' פקיד שומה עכו** (1.8.07)).

יש לדחות את טענת הנאשם לפיה לשם הסרת המחדלים נאלץ לוותר על הכרה בהפסדי מס שהיו מגיעים לו בגין אותן שנים. משעה שהנאשם בחר במועד להפר את החוק ולא להגיש את דו"חות המס הנדרשים במועד, אלא באיחור ניכר, במהלך השנים 2014-2015, והגיש דו"חות בלתי מבוקרים, תהא הסיבה לכך אשר תהא, אין מקום לקבל את טענתו כי לו היה מגיש את הדו"חות במועד היה זוכה להטבה כספית בשל כך.

הסרת המחדלים באיחור תוך הגשת דו"חות לא מבוקרים, מקשה בפועל על יכולתו של פקיד השומה לבחון את טיב הדו"חות ונכונות הנתונים המופיעים בהם, ועל כך, אין לנאשם אלא להלין על עצמו. עם זאת, יש לציין כי נוכח העובדה שהמחדלים הוסרו, מידת הפגיעה בערך החברתי אינה גבוהה.

מאחר שאין מחלוקת ממשית בין הצדדים לגבי מתחם העונש ההולם את העבירות, אסקור בקצרה מספר פסקי דין העוסקים בעבירות בהן הורשעו הנאשמים, בנסיבות דומות של הסרת המחדלים -

ת"פ (שלום-י-ם) 5844/07 **מדינת ישראל נ' שונות 2 בע"מ** (19.5.13) - החברות הורשעו בעבירות של אי הגשת דו"חות במועד. נאשם 4, אשר שימש בתקופה הרלוונטית כמנהל החברות הורשע ב-5 עבירות אלה וב-5 עבירות של אחריות מנהלים. הדו"חות הוגשו באיחור של כשש שנים. במקרה זה נוהלו הוכחות ואף הוטלו הוצאות לטובת אוצר המדינה בשל ריבוי בקשות ודיונים. לבסוף, גזר בית המשפט על הנאשם מאסר על תנאי וקנס בסך של 10,000 ₪.

ת"פ (שלום-ראשל"צ) 28291-03-10 **מדור תביעות מס הכנסה ת"א נ' איל שירזי** (6.12.11) - הנאשם הורשע בשתי עבירות של אי הגשת דו"חות במועד ובחר שלא להמיר את כתב האישום בקנס מנהלי, נוכח היעדר יכולת לשלם את הקנס. בית המשפט גזר על הנאשם מאסר על תנאי, קנס בסך של 2,000 ₪ וחתימה על התחייבות כספית.

ת"פ (שלום-ת"א) 5202-10-09 **מדינת ישראל נ' מרדכי פרידמן** (12.9.11) - הנאשם הורשע בשלוש עבירות של אי הגשת דו"חות במועד. בית המשפט קבע כי הנסיבות האישיות שוקלות משקל רב לקולא, שכן הנאשם היה אדם מבוגר ולא בריא, וגזר עליו מאסר על תנאי וקנס בסך של 1,000 ₪.

ת"פ (שלום-כ"ס) 2605/09 **מדינת ישראל נ' לייט צבי עבודות בניה בע"מ ואח'** (30.6.2010) - הנאשמים הורשעו ב-4 עבירות של אי הגשת דו"חות במועד. המחדלים הוסרו, אך הנאשם בחר שלא להגיש בקשה להמרת כתב האישום בקנס מינהלי בשל חסרון כיס. בית המשפט גזר על נאשמת 1 קנס בסך של 1,000 ₪ ועל נאשם 2 מאסר על תנאי וקנס בסך של 1,000 ₪ וחתימה על התחייבות.

בבחינת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות יש להתחשב כאמור במספר העבירות, וכן בעובדה כי המחדלים הוסרו, אף אם באיחור ניכר.

לאור האמור לעיל, מתחם העונש ההולם לנאשמות 1-4 שאין פעילות כיום, הינו קנס הנע בין סכום 1,000 ₪ לבין 2,000 ₪, לנאשם 5 לכל אירוע בנפרד, מאסר על תנאי לתקופה שבין חודש אחד ל-4 חודשים; קנס שנע בין 1,000 ₪ ל-2,000 ₪, והתחייבות כספית.

בגזירת עונשם של הנאשמים בתוך מתחם הענישה, יש להתחשב אף בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות, ולענייננו:

א. הודיית הנאשמים בעבירות המיוחסות להם והחיסכון בזמן שיפוטי יקר.

ב. העובדה כי הטלת קנס כספי כבד נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם עלולה לפגוע בו. אשר לפס"ד יחזקאל אליו הפנתה ב"כ נאשם, נאמר על ידי בית המשפט המחוזי כי כאשר נאשם מצוי בסטטוס של פושט רגל, מצבו הכלכלי הוא כזה שאין להטיל עליו קנס או להטיל קנס נמוך בלבד. עם זאת, יצוין כי דברים אלו נאמרו על ידי בית המשפט המחוזי אגב אורחא, שכן לא הוגש ערעור על גובה הקנס שהשית בית משפט השלום, ובית המשפט המחוזי בפסק דינו הותיר בסופו של יום את הקנס בסך של 20,000 ₪ על כנו.

ג. מאמצי נאשם 5 לתיקון תוצאות העבירות המתבטאת בהסרת המחדלים.

ד. עברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעה משנת 2010 בגין אי הגשת 8 דו"חות תקופתיים למע"מ במהלך השנים 2005-2008, במסגרתה הושת עליו מאסר על תנאי בן 6 חודשים למשך 3 שנים, וקנס בסך 6,000 ₪.

סוף דבר

5. נוכח כל הנסיבות המפורטות לעיל, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

על כל אחת מנאשמות 1, 2, 3 ו- 4 -

קנס בסך 1,000 ₪ לתשלום עד ליום 1.9.15.

על נאשם 5 -

א. 6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שנאשם 5 לא יעבור בתקופה זו עבירה מהעבירות בהן הורשע בתיק זה.

ב. קנס בסך של 10,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.15 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום מתשלומי הקנס במועדו או במלואו, יעמוד מלוא הקנס או יתרתו לפירעון מלא לאלתר.

ג. חתימה על התחייבות כספית בסך 10,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה מן העבירות בהן הורשע לתקופה של שנתיים מהיום. על הנאשם 5 לחתום על ההתחייבות תוך 7 ימים מהיום, ואם לא יעשה כן, יאסר למשך 10 ימים.

על נאשם 5 לפנות למזכירות בית המשפט על מנת לקבל לידיו שוברים לתשלום הקנס שהושת עליו ולחתום על ההתחייבות הכספית.

עותק גזר הדין יישלח על-ידי מזכירות בית-המשפט לכונס הנכסים הרשמי.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום כ"ט תמוז תשע"ה, 16/07/2015 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוה , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

לבקשת ב"כ הנאשם 5 ובאין התנגדות מצד ב"כ המאשימה, תשלומי הקנס שהושתו על נאשם 5 ישולמו החל מיום 20/8/2015 ובכל 20 לחודש שלאחריו. אין שינוי ביתר ההוראות גזר הדין.

ניתנה והודעה היום כ"ט תמוז תשע"ה, 16/07/2015 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נה, שופטת

הוקלדעלידיאיליןאלון